

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 101.760 van 12 december 2001
in de zaak A.102.973/XIV-3113.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat M. SCHOLLIER,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Lucas Munichstraat 102

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 22 december 1952 en van XXX nationaliteit, op 5 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 maart 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 26 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST , op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 5 december 2001 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. SCHOLLIER, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 28 december 2000 en verklaart zich vluchteling op 12 januari 2001.

1.2. Op 6 februari 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 12 maart 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 28 februari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de P. taal machtig is.

Betrokkene beweert de XXX nationaliteit te hebben, is gehuwd en is afkomstig uit S. Betrokkene zou sinds 1/7/1350 bij de administratieve tak van het leger/politie hebben gewerkt. Na de revolutie zou betrokkene een aantal problemen hebben gekend. In 1363 zou hij zijn overgeplaatst naar de provincie K. waar hij in S., S. en B. werkte. Dit beschouwde hij als een strafmaatregel. In K. zou betrokkene drie jaar dienst hebben gedaan tot hij werd ontslagen op het einde van 1365. Op dat moment had hij de graad van luitenant behaald. Sinds 1360 zou betrokkene echter nooit meer zijn gepromoveerd. Volgens betrokkene zou dit voor alle officieren, wiens ideeën niet met die van het regime overéénstemden, zijn toegepast. Officieel werd betrokkene ontslagen omdat hij niet meer nuttig zou zijn geweest voor het leger/politie. De echte reden was volgens betrokkene echter dat hij weerspanning was. Betrokkene verschilde van mening met het regime en kwam daar ook voor uit via discussies met andere mensen en via het deelnemen aan manifestaties. Hij zou openlijk zijn ideeën hebben geuit tot aan zijn vertrek uit XXX. Na zijn ontslag in het leger/politie verhuisde betrokkene opéénvolgend van B. naar S., naar A., naar S., naar T. en dan terug naar S. waar hij dan negen jaar verbleef tot zijn vertrek uit XXX. Betrokkene kende overal

dezelfde problemen. De E. (XXX geheime dienst) zou steeds opnieuw de burens van betrokkene nieuwe verblijfplaats over diens activiteiten hebben ondervraagd. Betrokkene zou echter nooit officieel beschuldigd zijn, noch ooit zijn meegenomen voor verhoor. Ongeveer zes maanden vóór zijn vertrek zou hij van drie collega's hebben vernomen dat er een "plan" was om betrokkene te arresteren. Die drie collega's waren commandant C. in B., kolonel H. en kolonel R. in S. Het was kolonel H. die bij betrokkene ouders een bericht achterliet dat hij contact moest opnemen met hem. Betrokkene ging naar de schoenwinkel van H. vader waar hij op de hoogte werd gesteld van het plan. De "commerçanten" in de wijk zouden betrokkene later gezegd hebben dat agenten zich kwamen informeren over betrokkene. Betrokkene zou daarna bij verschillende mensen hebben verbleven.

Hij zou een klein huis hebben verkocht dat in aanbouw was. Met dat geld zou betrokkene twee en een halve maand geleden XXX verlaten hebben. Op 12 januari 2001 vroeg betrokkene asiel aan in België. Betrokkene is niet in het bezit van enig identiteitsdocument. Ter staving van zijn asielaanvraag legt hij evenwel een oproep van een rechtbank neer.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van betrokkene asielaanvraag ondermijnd wordt door het voorgelegde document. Betrokkene heeft een "waarschuwing" (laatste oproep) neergelegd van de rechtbank. Dit document dateert echter van na betrokkene's vertrek uit XXX en zou hem zijn gefaxt. Toch kan betrokkene niet op duidelijke wijze de concrete reden voor deze oproep van de rechtbank aanhalen, noch weet hij om welke rechtbank het hier gaat (p.2, CGVS).

Daarnaast kan er weinig geloof worden gehecht aan betrokkene's beweerde opposante activiteiten tegenover het huidige regime in XXX. Ten eerste heeft betrokkene als overtuigd opposant dan toch nog tot 1365 mogen dienen in het leger/politie zonder echt noemenswaardige problemen (p.3, CGVS). Ten tweede kan betrokkene geen exacte gegevens over enige manifestatie aanhalen (p.4, CGVS), noch kent hij belangrijke namen van personen die gekend zijn als opposanten van het huidige regime (p.4, CGVS). Als belangrijke groeperingen opgericht tegen het regime kent betrokkene enkel de M. en de "R." (p.4, CGVS). Ten derde kan betrokkene een duidelijk beeld geven noch van K. en diens ideeën, noch van K. en diens ideeën (p.11, CGVS). Ten vierde heeft betrokkene de laatste vijf jaar geen enkele keer aan een manifestatie deelgenomen (p.11, CGVS). Ten slotte beweert betrokkene een vijfhonderdtal verboden boeken te hebben die zijn opgeslagen bij zijn schoonouders. Toch kan betrokkene geen enkele titel of schrijver dadelijk bij naam noemen (p.15, CGVS).

Wat er ook van zij, het feit dat betrokkene geen promotie kreeg bij het leger/politie omwille van zijn ideeën is in geen geval te beschouwen als een systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Hetzelfde kan gezegd worden van het feit dat betrokkene ontslagen werd bij het leger/politie. Ten aanzien van zijn problemen volgend op zijn ontslag dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf nooit is gearresteerd, noch officieel is beschuldigd van activiteiten tegen het regime, noch ooit is meegenomen voor ondervraging door enige ordedienst (p.7, CGVS). De ordediensten zouden geregeld naar betrokkene geïnformeerd hebben. Binnen het kader van het huidige regime in XXX geldt deze preventieve maatregel echter tegenover een groot deel van de bevolking zodat hier zeker niet over een persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève gesproken kan worden. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat betrokkene's familiale situatie geen kader vormt van opposanten van het huidige regime. Een extra-gevisieerdheid als gevolg van betrokkene's familiale situatie dient dan ook te worden uitgesloten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 februari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2. Overwegende dat de verzoekende partij het volgende aanvoert :

“(…) aangezien de vernietiging van deze beslissing zich opdringt op grond van de schending van substantiële of op straf(fe) van nietigheid voorgeschreven normen, machtsafwending en - overschrijding wegens hiernavolgende redenen:

Verzoeker heeft steeds bij de militaire politie gewerkt, doch werd ontslagen in 1365 (XXX tijdsrekening); vóór zijn ontslag werd hem iedere promotie geweigerd omdat zijn politieke overtuiging niet strookt met het regime

Na zijn ontslag uit het leger werd verzoeker vervolgd door de XXX geheime dienst. Toen verzoeker vernam dat hij zou gearresteerd worden, ontvluchtte hij het land.

Het commissariaat-generaal twijfelt aan de geloofwaardigheid van de asielaanvraag van verzoeker op grond van het door verzoeker voorgelegde document, dat slechts een “waarschuwing” zou betreffen.

Dergelijke “laatste oproep” is echter voldoende in XXX om iemand jarenlang zonder enige vorm van proces op te sluiten.

Diverse studies wijzen op schijnprocessen voor revolutiegerechten, waarbij de minste kritiek op het regime of afwijkende opinies genadeloos worden bestraft. Begin dit jaar nog werden de deelnemers aan een conferentie over XXX in B. bedacht met zware straffen wegens fictieve misdrijven (De Standaard 13.1.2001)

aangezien het Commissariaat-Generaal oordeelde dat zijn vrees voor vervolging niet ernstig is en weigerde verzoeker het statuut van politiek(e) vluchteling te verlenen.

aangezien vervolging op grond van politieke overtuiging nochtans een grond vormt (vormt) om als politieke vluchteling in aanmerking te komen.

aangezien verzoeker aanbiedt door alle middelen van recht te bewijzen dat zijn relaas van de feiten volledig correct is;

aangezien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het besluit tot uitdrijving voor verzoeker een onmiddellijk, ernstig en moeilijk te herstellen nadeel oplevert;

aangezien ingeval van een latere verbreking van de weigering van verblijf, de uitdrijving onmogelijk ongedaan kan worden gemaakt;

aangezien de onmiddellijke uitvoering van het bestreden besluit onomkeerbare, ernstige gevolgen zal hebben voor verzoeker aangezien hij voor vervolging in XXX vreest;
(…)”;

Overwegende dat luidens artikel 20, 2° van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de vordering tot nietigverklaring een uiteenzetting van de middelen dient te bevatten die de vernietiging van een aangevochten beslissing kunnen rechtvaardigen; dat de ingediende vordering geen uiteenzetting van middelen bevat zoals voorgeschreven door het voormeld artikel; dat zij dat substantiële voorschrift derhalve miskent; dat zij op grond daarvan als niet ontvankelijk moet worden afgewezen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen ontvankelijk middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf december tweeduizend en een, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.